

Τα τέσσερα αίτια

Φυσικά Β.3

Διωρισμένων δὲ τούτων ἐπισκεπτέον περὶ τῶν αἰτίων, ποῖά τε καὶ πόσα τὸν ἀριθμὸν ἔστιν. ἐπεὶ γὰρ τοῦ εἰδέναι χάριν ἢ πραγματεία, εἰδέναι δὲ οὐ πρότερον οἰόμεθα ἕκαστον πρὶν ἂν λάβωμεν τὸ διὰ τί περὶ ἕκαστον (τοῦτο δ' ἔστι τὸ 194b.20

λαβεῖν τὴν πρώτην αἰτίαν), δῆλον ὅτι καὶ ἡμῖν τοῦτο ποιητέον καὶ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς καὶ πάσης τῆς φυσικῆς μεταβολῆς, ὅπως εἰδότες αὐτῶν τὰς ἀρχὰς ἀνάγειν εἰς αὐτὰς πειρώμεθα τῶν ζητουμένων ἕκαστον. ἓνα μὲν οὖν τρόπον αἴτιον λέγεται τὸ ἐξ οὗ γίνεταί τι ἐνυπάρχοντος, οἷον ὁ 194b.25

χαλκὸς τοῦ ἀνδριάντος καὶ ὁ ἄργυρος τῆς φιάλης καὶ τὰ τούτων γένη· ἄλλον δὲ τὸ εἶδος καὶ τὸ παράδειγμα, τοῦτο δ' ἔστιν ὁ λόγος ὁ τοῦ τί ἦν εἶναι καὶ τὰ τούτου γένη (οἷον τοῦ διὰ πασῶν τὰ δύο πρὸς ἓν, καὶ ὅλως ὁ ἀριθμὸς) καὶ τὰ μέρη τὰ ἐν τῷ λόγῳ. ἔτι ὅθεν ἡ ἀρχὴ τῆς μεταβολῆς ἢ 194b.30

πρώτη ἢ τῆς ἡρεμῆσεως, οἷον ὁ βουλευσας αἴτιος, καὶ ὁ πατήρ τοῦ τέκνου, καὶ ὅλως τὸ ποιοῦν τοῦ ποιουμένου καὶ τὸ μεταβάλλον τοῦ μεταβαλλομένου. ἔτι ὡς τὸ τέλος· τοῦτο δ' ἔστιν τὸ οὗ ἕνεκα, οἷον τοῦ περιπατεῖν ἢ ὑγίεια· διὰ τί γὰρ περιπατεῖ; φάμεν “ἵνα ὑγιαίνη”, καὶ εἰπόντες οὕτως οἰόμεθα ἀπο- 194b.35

δεδοκέναι τὸ αἴτιον. καὶ ὅσα δὴ κινήσαντος ἄλλου μεταξὺ γίνεταί τοῦ τέλους, οἷον τῆς ὑγείας ἢ ἰσχυασίας ἢ ἢ κάθαρ- 195a.1

σις ἢ τὰ φάρμακα ἢ τὰ ὄργανα· πάντα γὰρ ταῦτα τοῦ τέλους ἕνεκά ἔστιν, διαφέρει δὲ ἀλλήλων ὡς ὄντα τὰ μὲν ἔργα τὰ δ' ὄργανα.

τὰ μὲν οὖν αἴτια σχεδὸν τοσαυταχῶς λέγεται, συμβαίνει δὲ πολλαχῶς λεγομένων τῶν αἰτίων καὶ 195a.5

πολλὰ τοῦ αὐτοῦ αἴτια εἶναι, οὐ κατὰ συμβεβηκός, οἷον τοῦ

ἀνδριάντος καὶ ἡ ἀνδριαντοποιικὴ καὶ ὁ χαλκός, οὐ καθ' ἕτερόν τι ἀλλ' ἢ ἀνδριάς, ἀλλ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸ μὲν ὡς ὕλη τὸ δ' ὡς ὄθεν ἢ κίνησις. ἔστιν δέ τινα καὶ ἀλλήλων αἷτια, οἷον τὸ πονεῖν τῆς εὐεξίας καὶ αὕτη τοῦ

195a.10
πνεῖν· ἀλλ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸ μὲν ὡς τέλος τὸ δ' ὡς ἀρχὴ κινήσεως. ἔτι δὲ τὸ αὐτὸ τῶν ἐναντίων ἐστίν· ὁ γὰρ παρὸν αἷτιον τοῦδε, τοῦτο καὶ ἀπὸν αἰτιώμεθα ἐνίοτε τοῦ ἐναντίου, οἷον τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυβερνήτου τῆς τοῦ πλοίου ἀνατροπῆς, οὗ ἦν ἡ παρουσία αἷτια τῆς σωτηρίας.

195a.15
ἅπαντα δὲ τὰ νῦν εἰρημένα αἷτια εἰς τέτταρας πίπτει τρόπους τοὺς φανερωτάτους. τὰ μὲν γὰρ στοιχεῖα τῶν συλλαβῶν καὶ ἡ ὕλη τῶν σκευαστῶν καὶ τὸ πῦρ καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν σωμάτων καὶ τὰ μέρη τοῦ ὄλου καὶ αἱ ὑποθέσεις τοῦ συμπεράσματος ὡς τὸ ἐξ οὗ αἷτια ἐστίν, τούτων δὲ τὰ μὲν ὡς τὸ

195a.20
ὑποκείμενον, οἷον τὰ μέρη, τὰ δὲ ὡς τὸ τί ἦν εἶναι, τό τε ὄλον καὶ ἡ σύνθεσις καὶ τὸ εἶδος· τὸ δὲ σπέρμα καὶ ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ βουλευσας καὶ ὄλως τὸ ποιοῦν, πάντα ὄθεν ἢ ἀρχὴ τῆς μεταβολῆς ἢ στάσεως [ἢ κινήσεως]· τὰ δ' ὡς τὸ τέλος καὶ ἀγαθὸν τῶν ἄλλων· τὸ γὰρ οὗ ἕνεκα βέλτιστον

195a.25
καὶ τέλος τῶν ἄλλων ἐθέλει εἶναι· διαφερέτω δὲ μηδὲν εἰπεῖν αὐτὸ ἀγαθὸν ἢ φαινόμενον ἀγαθόν.

τὰ μὲν οὖν αἷτια

ταῦτα καὶ τοσαῦτά ἐστι τῷ εἶδει· τρόποι δὲ τῶν αἰτίων ἀριθμῷ μὲν εἰσὶ πολλοί, κεφαλαιούμενοι δὲ καὶ οὗτοι ἐλάττους. λέγεται γὰρ αἷτια πολλαχῶς, καὶ αὐτῶν τῶν ὁμοει-

195a.30
δῶν προτέρως καὶ ὑστέρωσ ἄλλο ἄλλου, οἷον ὑγείας ἰατρὸς καὶ τεχνίτης, καὶ τοῦ διὰ πασῶν τὸ διπλάσιον καὶ ἀριθμός, καὶ αἰεὶ τὰ περιέχοντα πρὸς τὰ καθ' ἕκαστον. ἔτι δ' ὡς τὸ συμβεβηκὸς καὶ τὰ τούτων γένη, οἷον ἀνδριάντος ἄλλως Πολύκλειτος καὶ ἄλλως ἀνδριαντοποιός, ὅτι συμβέβηκε

195a.35
τῷ ἀνδριαντοπιῷ τὸ Πολυκλείτω εἶναι. καὶ τὰ περιέχοντα δὲ

τὸ συμβεβηκός, οἷον εἰ ὁ ἄνθρωπος αἴτιος εἴη ἀνδριάντος ἢ
195b.1

ὄλως ζῶον. ἔστι δὲ καὶ τῶν συμβεβηκόντων ἄλλα ἄλλων
πορρώτερον καὶ ἐγγύτερον, οἷον εἰ ὁ λευκὸς καὶ ὁ μουσικὸς αἴ-
τιος λέγοιτο τοῦ ἀνδριάντος. πάντα δὲ καὶ τὰ οἰκείως λεγό-
μενα καὶ τὰ κατὰ συμβεβηκός τὰ μὲν ὡς δυνάμενα λέ-
195b.5

γεται τὰ δ' ὡς ἐνεργοῦντα, οἷον τοῦ οἰκοδομεῖσθαι οἰκίαν οἰ-
κοδόμος ἢ οἰκοδομῶν οἰκοδόμος. ὁμοίως δὲ λεχθήσεται καὶ
ἐφ' ὧν αἴτια τὰ αἴτια τοῖς εἰρημένοις, οἷον τουδί τοῦ ἀνδριάν-
τος ἢ ἀνδριάντος ἢ ὄλως εἰκόνος, καὶ χαλκοῦ τοῦδε ἢ
χαλκοῦ ἢ ὄλως ὕλης· καὶ ἐπὶ τῶν συμβεβηκόντων ὡσαύ-
195b.10

τως. ἔτι δὲ συμπλεκόμενα καὶ ταῦτα κάκεῖνα λεχθήσεται,
οἷον οὐ Πολύκλειτος οὐδὲ ἀνδριαντοποιός, ἀλλὰ Πολύκλειτος
ἀνδριαντοποιός. ἀλλ' ὅμως ἅπαντα ταῦτά ἐστι τὸ μὲν πλη-
θος ἔξ, λεγόμενα δὲ διχῶς· ἢ γὰρ ὡς τὸ καθ' ἕκαστον,
ἢ ὡς τὸ γένος, ἢ ὡς τὸ συμβεβηκός, ἢ ὡς τὸ γένος τοῦ
195b.15

συμβεβηκός, ἢ ὡς συμπλεκόμενα ταῦτα ἢ ὡς ἀπλῶς
λεγόμενα· πάντα δὲ ἢ ἐνεργοῦντα ἢ κατὰ δύναμιν. δια-
φέρει δὲ τοσοῦτον, ὅτι τὰ μὲν ἐνεργοῦντα καὶ τὰ καθ' ἕκα-
στον ἅμα ἔστι καὶ οὐκ ἔστι καὶ ὧν αἴτια, οἷον ὄδ' ὁ ἰα-
τρεύων τῷδε τῷ ὑγιαζομένῳ καὶ ὄδε ὁ οἰκοδομῶν τῷδε
195b.20

τῷ οἰκοδομουμένῳ, τὰ δὲ κατὰ δύναμιν οὐκ αἰεὶ. φθεί-
ρεται γὰρ οὐχ ἅμα ἢ οἰκία καὶ ὁ οἰκοδόμος.

δεῖ δ' αἰεὶ

τὸ αἴτιον ἐκάστου τὸ ἀκρότατον ζητεῖν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν
ἄλλων (οἷον ἄνθρωπος οἰκοδομεῖ ὅτι οἰκοδόμος, ὁ δ' οἰκο-
δόμος κατὰ τὴν οἰκοδομικήν· τοῦτο τοίνυν πρότερον τὸ αἴ-
195b.25

τιον, καὶ οὕτως ἐπὶ πάντων)· ἔτι τὰ μὲν γένη τῶν γενῶν,
τὰ δὲ καθ' ἕκαστον τῶν καθ' ἕκαστον (οἷον ἀνδριαντο-
ποιὸς μὲν ἀνδριάντος, ὁδὶ δὲ τουδί)· καὶ τὰς μὲν δυνάμεις
τῶν δυνατῶν, τὰ δ' ἐνεργοῦντα πρὸς τὰ ἐνεργούμενα. ὅσα
μὲν οὖν τὰ αἴτια καὶ ὄν τρόπον αἴτια, ἔστω ἡμῖν διωρισμένα

ίκανῶς.

Αφού κάναμε τις προηγούμενες διακρίσεις, είναι καιρός να στραφούμε στα αίτια: θα πρέπει να εξετάσουμε ποια πράγματα είναι αίτια και πόσα είδη αιτίων υπάρχουν. Καθώς λοιπόν σκοπός της πραγματείας μας είναι η γνώση, και εφόσον δεν πιστεύουμε ότι γνωρίζουμε ένα πράγμα πριν συλλάβουμε το «γιατί» του (πριν δηλαδή συλλάβουμε την πρώτη αιτία), είναι φανερό ότι πρέπει να κάνουμε το ίδιο και για τη γέννηση και τη φθορά και όλη τη φυσική αλλαγή. Έτσι ώστε, αφού θα έχουμε γνωρίσει τις αρχές αυτών των μεταβολών, να προσπαθήσουμε να αναγάγουμε το κάθε ζητούμενο σε αυτές τις αρχές.

Κατά μία έννοια λοιπόν, αίτιο λέγεται το ενυπάρχον συστατικό από το οποίο γίνεται κάτι, λ.χ. ο χαλκός για τον ανδριάντα, ο άργυρος για το δοχείο, και τα γένη αυτών των συστατικών.

Κατά μία άλλη έννοια, αίτιο λέγεται το είδος και το υπόδειγμα ενός όντος. Πρόκειται για τον ορισμό του «τι ήταν να είναι» και για τα γένη του (λ.χ. για τη μουσική οκτάβα αίτιο είναι η αναλογία 2/1, και γενικότερα ο αριθμός), όπως και για τα μέρη που περιέχονται στον ορισμό.

Ακόμη αίτιο λέγεται αυτό από όπου προέρχεται η μεταβολή ή η ακινητοποίηση, όπως λ.χ. αίτιος είναι αυτός που επεδίωξε κάτι, αίτιος του παιδιού είναι ο πατέρας, και γενικότερα αυτό που κάνει κάτι είναι αίτιο αυτού που γίνεται και αυτό που μεταβάλλει αυτού που μεταβάλλεται.

Και επιπλέον μιλάμε για αίτιο με την έννοια του τέλους. Πρόκειται γι' αυτό χάριν του οποίου γίνεται κάτι, όπως λ.χ. όταν λέμε ότι η υγεία είναι αίτιο του περιπάτου: στην ερώτηση γιατί κάποιος περπατάει, απαντάμε «για να έχει υγεία», και λέγοντας αυτό πιστεύουμε ότι έχουμε αποδώσει το αίτιο. Θα μπορούσαμε να συμπεριλάβουμε εδώ και όσα παρεμβάλλονται πριν από το τέλος, σε μια διαδικασία που κινήθηκε από κάτι άλλο, όπως είναι λ.χ. το αδυνάτισμα, η κάθαρση, τα φάρμακα ή τα ιατρικά όργανα για την επίτευξη της υγείας. Γιατί όλα αυτά γίνονται χάριν του τέλους, αν και διαφέρουν μεταξύ τους στο ότι άλλα είναι έργα και άλλα όργανα.

Τα αίτια λέγονται λοιπόν με τόσες έννοιες περίπου. Και αφού τα αίτια έχουν πολλές έννοιες, συμβαίνει το ίδιο πράγμα να έχει πολλά αίτια, και μάλιστα όχι κατά συμβεβηκός. Για παράδειγμα, και η γλυπτική και ο χαλκός είναι αίτια του αγάλματος – είναι αίτια του αγάλματος ως άγαλμα και όχι ως κάτι άλλο. Δεν είναι όμως αίτια με την ίδια έννοια: ο χαλκός είναι αίτιο ως ύλη, ενώ η γλυπτική ως προέλευση της κίνησης. Υπάρχουν επίσης πράγματα που το καθένα είναι αίτιο του άλλου, όπως ο μόχθος της ευεξίας και η ευεξία του μόχθου. Δεν είναι όμως αίτια με την ίδια έννοια: η ευεξία είναι αίτιο ως τέλος, ενώ ο μόχθος ως αρχή της κίνησης. Ακόμη, το ίδιο πράγμα μπορεί να είναι αίτιο αντίθετων καταστάσεων: αυτό που, όταν είναι παρόν, θεωρούμε ότι είναι αίτιο ενός γεγονότος, το ίδιο, όταν είναι απόν, θεωρούμε πολλές φορές ότι είναι αίτιο του αντίθετου γεγονότος: λ.χ. αιτία της ανατροπής ενός πλοίου θεωρείται η απουσία του κυβερνήτη, του οποίου η παρουσία θα ήταν αιτία της σωτηρίας του πλοίου.

Όλα τα αίτια που έχουμε αναφέρει εντάσσονται σε τέσσερις ευδιάκριτες ομάδες. Τα γράμματα των συλλαβών, η ύλη των τεχνημάτων, η φωτιά και τα άλλα στοιχεία των σωμάτων, τα μέρη του όλου, οι προκείμενες του συμπεράσματος, όλα αυτά είναι αίτια με την έννοια του «από τι». Στα ζεύγη αυτά, το ένα

σκέλος είναι αίτιο ως υποκείμενο, όπως τα μέρη για το όλον, ενώ το άλλο είναι αίτιο ως το «τι ήταν να είναι», και είναι το όλον, η σύνθεση και το είδος. Από την άλλη πλευρά, το σπέρμα, ο γιατρός, αυτός που επιδιώξε κάτι και γενικά οτιδήποτε κάνει κάτι, όλα αυτά είναι αίτια με την έννοια της προέλευσης της μεταβολής ή της στάσης. Και είναι και τα αίτια με την έννοια του τέλους ή του αγαθού των άλλων. Γιατί αυτό χάριν του οποίου γίνονται τα άλλα πράγματα φιλοδοξεί να είναι το καλύτερο γι' αυτά και το τέλος τους – δεν έχει καμιά διαφορά το αν θα το αποκαλέσουμε αγαθό ή φαινομενικό αγαθό.

Αυτά είναι λοιπόν τα αίτια και τόσα είναι τα είδη τους. Υπάρχουν βεβαίως πολλές εκδοχές των αιτίων, αλλά και αυτές μπορούν να συνοψιστούν σε λιγότερες. Είπαμε ότι τα αίτια λέγονται με πολλές έννοιες. Και ανάμεσα όμως στα ομοειδή αίτια κάποια προηγούνται και κάποια άλλα έπονται: λ.χ. αίτιο της υγείας είναι ένας γιατρός αλλά και ένας τεχνίτης, της οκτάβας το 2/1 αλλά και ένας αριθμός, και πάντοτε τα επιμέρους σε σχέση με τα γένη που τα εμπεριέχουν. Ακόμη, κάποια πράγματα είναι αίτια *κατά συμβεβηκός* ή και αίτια «κατά το γένος του συμβεβηκός»: λ.χ. αίτιο του αγάλματος είναι κατά διαφορετικό τρόπο ο Πολύκλειτος και κατά διαφορετικό ένας αγαματοποιός, αφού συνέβη απλώς στον αγαματοποιό να είναι ο Πολύκλειτος· αίτια όμως είναι και αυτά που εμπεριέχουν το *κατά συμβεβηκός* αίτιο, όπως λ.χ. αν λέγαμε ότι ο άνθρωπος είναι αίτιο του αγάλματος ή και γενικότερα ένα ζώο. Και από τα *κατά συμβεβηκός* αίτια, άλλα είναι πιο απομακρυσμένα και άλλα πιο κοντινά, όπως αν λέγαμε ότι ο λευκός ή ο μουσικός είναι το αίτιο του αγάλματος. Όλα πάλι τα αίτια, και τα οικεία αίτια και τα *κατά συμβεβηκός*, μπορούν να διατυπωθούν είτε ως δυνητικά αίτια είτε ως ενεργητικά αίτια, όπως λ.χ. όταν πούμε ότι αίτιος της οικοδόμησης μιας οικίας είναι ένας οικοδόμος ή ένας οικοδόμος που τώρα χτίζει.

Παρόμοιες διακρίσεις θα μπορούσαν να γίνουν και για τα πράγματα, τα οποία καλούνται να αιτιολογήσουν αυτά τα αίτια: γι' αυτό το άγαλμα ή για ένα άγαλμα ή για μια αναπαράσταση γενικά, και παρομοίως γι' αυτόν τον χαλκό, για τον χαλκό ή για το υλικό γενικά. Το ίδιο ισχύει και για τα γνωρίσματα των πραγμάτων. Ή ακόμη θα μπορούσαμε να συνδυάσουμε σε μια έκφραση και τα μεν και τα δε, και να πούμε λ.χ. ότι αίτιο δεν είναι ούτε ο Πολύκλειτος ούτε ένας αγαματοποιός, αλλά είναι ο αγαματοποιός Πολύκλειτος.

Όλα τα παραπάνω συνοψίζονται τελικά σε έξι, το καθένα από τα οποία λέγεται με δύο έννοιες. Είναι το επιμέρους αίτιο ή το γενικό αίτιο, το *κατά συμβεβηκός* αίτιο ή το γένος του, ο συνδυασμός τους ή το καθένα ξεχωριστά. Και όλα αυτά μπορούν να είναι ενεργητικά ή δυνητικά. Η διαφορά έγκειται στο ότι τα ενεργητικά και τα επιμέρους αίτια υπάρχουν ή δεν υπάρχουν πάντοτε μαζί με τα πράγματα που αιτιολογούν, όπως λ.χ. ο συγκεκριμένος γιατρός με τον συγκεκριμένο ασθενή που γιατρεύεται ή αυτός που χτίζει με αυτό το κτίσμα που οικοδομείται. Στα δυνητικά όμως αίτια αυτό δεν συμβαίνει πάντοτε· γιατί δεν παύουν να υπάρχουν και τα δύο μαζί, και η οικία και ο οικοδόμος.

Πρέπει πάντα να αναζητούμε το ακραίο αίτιο κάθε πράγματος, όπως κάνουμε σε κάθε έρευνα: λ.χ. ένας άνθρωπος οικοδομεί επειδή είναι οικοδόμος, ο οικοδόμος όμως οικοδομεί σύμφωνα με την τέχνη της οικοδομικής. Αυτό είναι το πρωταρχικό αίτιο, και το ίδιο ισχύει σε όλες τις περιπτώσεις. Ακόμη, τα γένη πρέπει να αιτιολογούν τα γένη και τα επιμέρους τα επιμέρους: ένας αγαματοποιός είναι αίτιος ενός

αγάλματος, και αυτός εδώ ο αγαματοποιός είναι αίτιος αυτού εδώ του αγάλματος. Τα δυνατικά αίτια πρέπει να αναφέρονται στα δυνατά πράγματα και τα ενεργητικά αίτια στα ενεργοποιημένα πράγματα.

Ας θεωρήσουμε λοιπόν ότι έχουμε προσδιορίσει επαρκώς πόσα είναι τα αίτια και με ποια έννοια είναι αίτια.